

KANONA LŪGŠANU IESĀKUMS.

Tēva, un Dēla un Svētā gara vārdā. Āmen.

Dievs, esi man, grēciniekam, žēlīgs.

Bezgala daudz esmu grēkojis pret Tevi.

Dievs, šķīstī mani, grēcinieku un apžēlojies par mani.

Patiesi pienākas svētīgu teikt Tevi, Dievadzemdētāju, Mūžam svētīgo un Visšķīsto mūsu Dieva Māti.

Mēs augsti teicam Tevi, īsteno Dievadzemdētāju, Kas esi cienījama augstāk par ķerubiem un slavējam daudz augstāk par serafiem, Kas jaunavībā Dievu Vārdu esi dzemdējusi.

Slava Tēvam, un Dēlam un Svētajam Garam – tagad, vienmēr un mūžīgi mūžos.
Āmen.

Kungs, Jēzu Kristu, Dieva Dēls, Savas Visšķīstās Mātes un visu svēto lūgšanu dēļ, apžēlojies par mums.

Slava Tev, mūsu Dievs – slava Tev!

Lūgšana Svētajam Garam, lai apskaidro mūsu dvēseles:

Debesu ķēniņ, Iepriecinātāj, Patiesības Gars, Kas visur esi un visu piepildi,

Tu visa labā Saturētāj un Dzīvības Devēj, nāc un mājo mūsos un visas nešķīstības mūs šķīstī, un, Žēlīgais, atpestī mūsu dvēseles.

Svētais Dievs, Svētais Spēcīgais, Svētais Nemirstīgais – apžēlojies par mums! (3 x)

Slava Tēvam, un Dēlam un Svētajam Garam – tagad, vienmēr un mūžīgi mūžos.
Āmen.

Lūgšana Vissvētajai Trijādībai:

Vissvētais Trijādības Dievs, apžēlojies par mums; Kungs, šķīstī mūs no grēkiem, Valdītāj, piedod mūsu noziegumus; Svētais, apmeklē un dziedini mūsu vājības Tava Vārda dēļ.

Kungs, Apžēlojies! (3 x)

Slava Tēvam, un Dēlam un Svētajam Garam – tagad, vienmēr un mūžīgi mūžos.
Āmen.

51. psalms (Grēku nožēlas psalms).

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, Savā žēlastībā, izdzēs manus pārkāpumus Savā lielajā apžēlošanā!

Mazgā mani pavisam tīru no manas noziedzības un šķīstī mani no maniem grēkiem!

Tiešām, es atzīstu savus pārkāpumus, un mani grēki ir vienmēr manu acu priekšā! Vienīgi Tevis priekšā es esmu grēkojis un darījis to, kas ļauns Tavās acīs, lai Tu paliec taisns Savos spriedumos un nevainojams Savā tiesneša darbā.

Redzi, vainas apziņā es esmu dzemdināts, un grēkos māte mani ir ieņēmusi.

Redzi, Tev patīk patiesība, kas apslēpta sirds dziļumos, un Tu māci man noslēpumos izprast gudrību.

Šķīstī mani no grēkiem ar īzapu, lai es topu šķīsts, mazgā mani, lai es topu baltāks par sniegu!

Liec man atkal baudīt prieku un labsajūtu, lai līksmojas kauli, kurus Tu esi man salauzījis!

Apslēp Savu vaigu manu grēku priekšā un izdzēs visus manus noziegumus!

Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu!

Neraidi mani prom no Sava vaiga un neatņem no manis Savu Svēto Garu!

Atdod man atkal atpakaļ Savas pestīšanas prieku un stiprini mani ar paklausības garu!

Es mācīšu pārkāpējiem Tavus ceļus, lai grēcinieki atgriežas pie Tevis.

Glāb mani no asinsgrēka, ak, Dievs, Tu mans Pestītājs, lai mana mute gaviļēdama daudzina Tavu taisnīgumu!

Kungs, atdari man manas lūpas, lai mana mute teic Tavu slavu!

Jo Tev nepatīk kaujamie upuri, un, ja es Tev dotu dedzināmo upuri, Tu to

negribētu.

Upuri, kas patīk Dievam, ir satriekts gars; salauztu un sagrauztu sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi.

Dari labu Ciānai Savā žēlastībā, uzcel Jeruzālemes mūrus!

Tad Tev patīks taisnības upuri, dedzināmais un kopējais sadedzināmais upuris, tad ļaudis upurēs vēršus uz Tava altāra.

Mūsu Tēvs debesīs,

Svētīts lai top tavs Vārds,

Lai nāk tava valstība,

Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes,

Mūsu dienšķo maizi dod mums šodien

Un piedod mums mūsu parādus,

Kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem,

Un Atpestī mūs no ļaunā.

Kungs, Jēzu Kristu, Dieva Dēls., apžēlojies par mums.

Āmen.

Nāciet, paklanīsimies ķēniņam, mūsu Dievam (cilvēks paklanās Dieva priekšā līdz zemei Dieva priekšā),

Nāciet, paklanīsimies un zemē nometīsimies Kristus, Ķēniņa un mūsu Dieva priekšā!

Nāciet, paklanīsimies un zemē nometīsimies paša Kristus, Ķēniņa un mūsu Dieva priekšā.

GRĒKU NOŽĒLAS KANONS

1. dziesma

Irmos: Lai dziedam Glābējam Dievam, kas ļaudis sausām kājām jūrai pārvedis, un faraonu ar tā karaspēku noslīcinājis, jo Viņš Vienīgais ir pagodinājies.

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Mana dvēsele, mana dvēsele! Tas Kungs dodas labprātīgās ciešanās mūsu pestīšanas dēļ, tā sakot Saviem iemīļotiem mācekļiem: Redzi, mēs ejam uz Jeruzālemi, un Cilvēka Dēlu nodos (Mk. 10:33). Ej arī tu Viņa pēdās, nesot pie Viņa Krusta visas savas apgrēkošanās, un, nožēlodama tās, sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Mana dvēsele, mana dvēsele! Tas Kungs dodas par tevi labprātīgā nāvē, pa ceļam uz Jeruzālemi, Betānijā, augšāmceļ četras dienas kapā gulējušo, trūdošo Lācaru. Krīti, ak, dvēsele, Tā Kunga priekšā, un lūdz, lai Viņš augšāmceļ no grēka nāves arī tevi, kas kopā ar Dāvidu sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Mana dvēsele, mana dvēsele! Uz tevi runā Kristus, tāpat kā uz Martu un Mariju, mirušā Lācara māsām: Es esmu Augšāmcelšanās un Dzīvība, kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs (Jņ. 11:25). Tici visvarenajam Kristus Glābēja spēkam, pajaujies uz Viņa nebeidzamo žēlastību un nesatricināmā ticībā sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Mana dvēsele, mana dvēsele! Par mirušo Lācaru, kas kapā gulēja, raudāja Marta, raudāja arī viņa māsa Marija, raudāja viņa draugi, un raudāja Pats Kungs. Vai tad tu neraudāsi par savu Lācaru, par prātu, kas kaislību un jutekliskuma kapā ir apglabāts? Vai tad līdz galam tu paliksi apcietināta, neiemācoties lūgties Kristum un saukt:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Kungs, – teica Marta un Marija Kristum, – ja Tu būtu bijis šeit, mūsu brālis nebūtu miris (Jņ. 11: 22, 32). Šo pašu vārdu arī mēs ar tevi, mana dvēsele, sakām Tam Kungam: mūsu prāts nebūtu nonācis nāves ēnā, mūsu griba nebūtu zaudējusi spēku, mūsu sirdsapziņa nebūtu aizmigusi, pār mūsu sirdi nevaldītu kaislības, ja Tu, Kungs, būtu bijis kopā ar mums, ja mēs Tevi nepadzītu ar saviem grēkiem un bezbailību, ja mēs savā apgrēcībā un grēknožēlas izsīkumā nebūtu pārtraukuši Tev saukt:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Mana dvēsele, mana dvēsele! Pēc Dieva Kristus vārdiem: Lācar, nāc ārā! – mirušais iznāca, kājas un rokas tam bija autiem sasietas un seja aizsegta (Jņ. 11: 43-44). Ak, kaut ar Kristus visvarenās žēlastības spēku un darbību arī tavš prāts atraisītos no sasaistošiem kaislību nodomiem un sātana saitēm, lai ar uzcītību varētu saukt:

¹ Kanonu pēc svētā Evāņģēlija sastādījis augstisvētītais Jeremija (Solovjovs, †1884), Nižegorodas (Nižnijnovgorodas) bīskaps. Kanona īpatnība ir tajā, ka irmosi attiecas uz dažādām balsīm jeb sastādīti pēc dažādu balsu irmosu parauga, taču šajā redakcijā saglabāts autora teksts. Avots: Душеполезный собеседник. Издательство Св.-Пантелеймонова монастыря, 1897.

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Mana dvēsele, mana dvēsele! Augšāmceltam Lācaram Tas Kungs pavēlēja: Atrāsait viņu, – sacīja Dzīvībasdevējs, – un ļaujiet viņam iet (Jņ. 11:44). Neesi arī tu, mana dvēsele, kas Kristību un grēknožēlas Sakramentā esi atjaunojusies, nekustīga un bezdarbīga, bet staigā glābšanās ceļu, ar savu pamācošo piemēru nepārstājot arī citiem likt saukt: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!*

Slava Tēvam un Dēlam, un Svētajam Garam: Lācara slimība nav uz nāvi, – vēstīja Tas Kungs Saviem mācekļiem, – bet Dievam par godu (4). Un patiesi: ne tikai pats augšāmceltais Lācars viens pats un viņa māsas kopā ar apustuļiem, bet arī neskaitāms pulks ticīgo slavēja un arī tagad slavē Kristu – Augšāmcēlēju no nāves, un Viņa Vienbūdamo Tēvu, un Svēto Garu. Ak, kaut Dievam par godu kalpotu tavš, mana dvēsele, nespēks un tavi nāvējošie ieradumi, par kuru dziedināšanu tu lūdzies, saukdama Tēvam, un Dēlam, un Svētajam Garam: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!*

Tagad, vienmēr un mūžīgi mūžos. Āmen: Ak, Vissvētā Jaunava Dievadzemdētāja! Ak, Kristus draugs Lācar! Ak, Kristus un Viņa Vissvētās Mātes draudzenes Marta un Marija! Lūdzieties Kristum Dievam, lai novēl no mana gara cietsirdības un nejutības akmeni un lai dāvā tam dzīvību un spēku iet un nest svētīgos grēknožēlas augļus, kas pazemībā sauc: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!*

2. dziesma

Irmos: Skatiet un redziet, ka Es esmu Dievs, Kas iemiesojies no Vissvētās Jaunavas Marijas un ar Savu Krustāsišanu apžēlot un glābt esmu jūs nācis.

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Kristus dodas labprātīgās ciešanās mūsu pestīšanas dēļ, un Jeruzalemē svinīgi tamdēļ iegāja. Tūkstošiem ļaudis, Viņu sagaidot, sauca: Ozianna, slavēts, Kas nāk Tā Kunga Vārdā! (Mk. 11:9) Bet tu, mana dvēsele, pārdomājot savus un visas pasaules grēkus, kopā ar Dāvidu sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Jūdi, kas no Eļļas kalna pavadīja To Kungu līdz Jeruzalemei, kas bija jau slacīta ar daudzu praviešu asinīm un kas ar Paša Dievcilvēka asinīm beigās tiki aplacīta, izklāja savas drēbes uz ceļa (Mt. 21:8). Bet tu, mana dvēsele, atcerēdamās, ko teikuši pravieši un Tas Kungs, meties uz sava vaiga pie zemes, un bailēs un trīsās sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Lielu centību, lielu godu jūdi Tam Kungam parādīja, kad Tas iejāja Jeruzalemē uz jauna ēzeļa. Daudzi no viņiem cirta zarus no kokiem un kaisīja tos uz ceļa, lai tie izdaiļotu vietas, pa kurām Tas Kungs devās uz Jeruzālemes templi. Bet tu, mana dvēsele, nocērt savu cietsirdību un tās kaislības, kas piesita To Kungu krustā, un nepārstāj saukt:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Ticību apgānījušā un Dievcilvēku nokaujošā pilsētā iegāja Tas Kungs Dieva templī un izdzina laukā visus, kas Templī pārdeva un pirka, apgāza naudas mijēju galdus un baložu pārdevēju solus (Mt. 21:12). Ak, kāds daudzums nešķīstu un necienīgu domu, jūtu un vēlmju mājo tevī, mana dvēsele! Izdzen tās visas un sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Manam namam jābūt lūgšanu namam, – sacīja Tas Kungs, pamācot priesterus un jūdu vecajos, – bet jūs to padarāt par tirgošanās vietu un slepkavu bedri! (Mt. 21:13) Ak, cik daudzkārt taisnīgi šis pārmetums ar visu savu spēku nāk arī pār mums ar tevi, mana dvēsele! Krīti skumjās par tādu grēkpilnu sevis izkropļojumu un sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Kad Jēzus padzina no tempļa tos, kas pārdeva un pirka, tad akli, tizli un klibi, un citi ar dažādām slimībām nāca pie Viņa tempļi, un Viņš dziedināja visus, kas atnāca pie Viņa (Mt. 21:14). Nāc arī tu pie Tā Kunga, mana dvēsele! Dvēsele, kas esi akla, kliba un tizla, – nāc pie Dieva un sauc Viņam:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Visiem kā vienam, kas ir redzējuši Tavas, Kungs, ieiešanas pilsētā godību un brīnuma darbus, ko Tu darīji, pienākas krist pie Tavām kājām un godbijībā apliecināt Tevi par Dievu Kristu un apsolīto Glābēju. Bet aklie tautas vadoņi apskaitās uz tiem, kas tempļi sauca Tev – Ozianna Dāvida dēlam! (Mt. 21:15) Glābies un sargā sevi, ak, dvēsele mana, no tādas cietsirdības un ļaunuma, un daudzkārtīgi sauc: apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Slava: Šķīstās un nevainīgās jūdu bērnu mutes slavēja Tevi pa ceļam un templi, saucot: Kristu, Ozianna! Bet es, grēcīgais, ar savām nešķīstītām lūpām katru rītu un vakaru saucu Tev, un Tavam Tēvam, un Svētajam Garam: apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Tagad: Tajā pašā dienā Tas Kungs atstāja tos, izgāja no pilsētas un pameta to (Mt. 21:17). Nepamet mani, ak, Jēzu Kristu, par manu mazticību un daudzo grēku dēļ manas dzīves noslēgumā, un esi ar mani manā nāves stundā un pēc nāves, Vissvētās Dievadzemdētājas un mana Svētā Sargeņģeļa lūgšanu dēļ, lai tāpat kā tagad, arī nāves stundā pazemībā saucu: apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

3. dziesma

Irmoss: Ar Sava Krusta spēku nostiprini manu prātu, lai dziedu un augsti teicu Tavu pestījošo krustāsišanu.

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Ak, svētītais Betānijas ciems! Tajā dzīvoja Tā Kunga svētītie draugi – Lācars, Marta un Marija, un tajā daudzreiz sev mājvietu rada Dievcilvēks, Viņa Visšķīstā Māte un apustuļi. Šis ciems tapa cienīgs piedzīvot lielāko no Kristus brīnumiem – Lācara augšāmcelšanu. Tajā Tas Kungs izvēlējās palikt savas pēdējās naktis pirms Ģetzemanes dārza. Mana dvēsele, mana dvēsele! Stāvi pie sirds durvīm un gaidi, kad ienāks Tas Kungs arī pie tevis un radīs mājvietu pie tevis kā Betānijā, kad izdzirdēsim Viņa balsi, ja atgriezīsimies no grēkiem un no visas sirds sauksim:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Rīta agrumā Tas Kungs atkal gāja uz Jeruzālemi, un Valdnieks, Kas dāvā uzturu visai radībai, Pats bija izsalcis (Mt. 21:18). Šis Kunga miesīgais izsalkums kā cilvēkam lai atdzīvina tavā atmiņā, mana dvēsele, Kristus garīgo izsalkumu, kurā Tas Kungs vienmēr ilgojas pēc tavas atgriešanās un tavas balss, kas sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Un neatrada Tas Kungs nevienu augli uz vīģes koka, kas ceļmalā stāvēja, kā tikai lapas vien, un, sodīdams to ar mūžīgu neauglību, sacīja: Uz tevis augli nemūžam vairs lai neaug (Mt. 21:19). Ko lai sagaidi tu, mana dvēsele, ja ne šo baismīgo balsi un vārdus, ja neatjēgsies un nepienesīsi atgriešanās augļus, tā saucot:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Lai jums ir ticība un jūs nešaubītos, teica Tas Kungs Pēterim, kas brīnījās par vīģes koku, kurš pēc Kristus vārdiem nokalta: patiesi Es jums saku – visu, ko jūs ticībā lūgsit, to jūs dabūsit (Mt. 21:22). Nekriti izmisumā, mana dvēsele, manot sevī laba un jauna pazīšanas koka augļu paliekas: ar vienu Tā Kunga mājienu tie nokaltīs un atkritīs no tevis, ja vien iemantosi ticību Dievam un nepārtrauksi Viņam saukt:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Un, kad Viņš ienāca Tempļi, tad, Viņam tur mācot, augstie priesteri un tautas vecaji piegāja pie Viņa un daudz runāja uz Viņu: kādā varā Tu to dari, padzīdams tos, kas pērk un pārdod (Mt. 21:23)? Vai pienākas ķezaram dot nodevas? (Mt. 22:17) – un daudzas citas lietas. Bet tu, ak, mana dvēsele, labāk nedomā neko, nerunā neko, kā vienīgi saki šos pravieša Dāvida vārdus:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Kādam cilvēkam bija divi dēli, – sacīja Tas Kungs, – no kuriem viens sākumā izrādīja tēvam nepaklausību, bet beigās, nožēlodams to, gāja un darīja, ko tēvs bija pavēlējis. Bet otrs dēls, sākumā apsolīdams izpildīt tēva gribu, tomēr neizpildīja to (21: 28-31). Šim uzticību lauзуšam dēlam tu esi sekojusi, mana dvēsele, jo bez bailēm un bijības esi pārkāpusi solījumus, ko kristībās devi, un, tomēr atgriezies pie grēknožēlas, ar slinkumu lūdzies un nolaidībā sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Mana dvēsele, mana dvēsele! Arī tev ir uzticēts vīnadārzs, ko tev kopt un sargāt, vīnadārzs, kas ir Dieva dēstīts un kuru kā visapkārt uzcelta sēta sargā Evaņģēlijs un Tā Kunga žēlastība. Bet tu, nožēlojamā dvēsele, esi līdzinājusies jaunajiem vīnadārza kopējiem (33-44), jo ne tikai augļus neesi Tam Kungam pienesusi, bet arī smagi Viņu sarūgtinājusi, tāpēc atgriezies no grēkiem un ar asarām sauc: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!*

*Slava: Debesu Valstībā, gaismas un svētlaimības valstībā, mūs, grēciniekus, aicina Dievs Trijās Hipostāzēs: Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Bet tu, mana dvēsele, līdzīgi kā tie aicinātie kāzu viesi Kristus līdzībā (Mt. 22: 1-10), uzdrošini atteikt Vissvētās Trijādības debesu aicinājumam, attaisnojumus izdomādama, un nenostājies uz ceļa, kas ved uz Debesu Valstību, nenožēlo grēkus un nesauc: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!**

*Tagad: Baismīgus vārdus izteica ķēniņš, redzēdams kāzu namā cilvēku, bezbailīgu un augstprātīgu, kas nebija ģērbies pienācīgi kāzu drēbēs: *sasieniet tam kājas un rokas un izmetiet to galējā tumsībā* (Mt. 21: 11-14). Ak, Vissvētā Dievadzemdētāja! Lai neizdzirdu arī es sava kailuma un neglītuma dēļ šos baisos pastarās tiesas vārdus, un dāvā man dienu un nakti nožēlot grēkus un saukt: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!**

4. dziesma

Irmoss: Izdzirdējis par Tava Krusta lielo spēku, ar ko tiek atvērta paradīze, izsaucos – slava Tavai krustāsišanai, Kungs!

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Kungs Kristus dodas labprātīgās visuglābjošajās ciešanās un nāvē, parādīdams pazemības piemēru jūdiem, tā sakot: tad dodiet Dievam, kas Dievam pieder, un ķeizaram, kas ķeizaram pieder (Mt. 22:21). Bet tu, mana dvēsele, neesi cienīgi kalpojusi ne Dievam, ne savam tuvākajam. Tāpēc nožēlo un sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Kungs Kristus dodas labprātīgās ciešanās mūsu pestīšanas dēļ, un bauslības mācītājam, kas jautāja, kurš ir augstākais bauslis bauslībā, atbildēja: tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta, – šis ir augstākais un pirmais bauslis (Mt. 22:37). Bet tu, mana dvēsele, ne tikai ar visu savu dvēseli un prātu, bet ne ar mazāko tās daļu neesi iemīlējusi un nemīli Kungu Dievu Radītāju, savu Gādnieku un Pestītāju. Nopūties par šo savu nejutīgumu un sirds apcietinātību, un sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Otrs tam līdzīgs bauslis ir, kā teicis Tas Kungs: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu (Mt. 22:39). Bet tu, mana dvēsele, šķīstas mīlestības vietā pret savu tuvāko mīli pati sevi, turi augstāk savu labumu, mīli iekāri un esi nenovīdīga. Ak, atmesties un dari dziļāku savu grēknožēlas saucienu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Kungs, Kas esi devies labprātīgās ciešanās un nāvē, Tu pavēlēji klausīt arī tos mācītājus, kas māca, bet nedara pēc saviem vārdiem (Mt. 23:3). Tu, mana dvēsele, neesi paklausījusi un neklausies dieviedvesmotajos un garīgajos mācītājos – praviešos, apustuļos, Baznīcas Tēvos un Dievā gudrajos Baznīcas ganos. Nožēlo to un sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Kungs, Kas esi devies labprātīgās ciešanās un nāvē, Tu teici skarbus vārdus: Bēdas tiem rakstu mācītājiem – liekuļiem, jo tie šķīsta kausa un bļodas ārpusi, bet no iekšpuses tie ir pilni laupījuma un negausības (Mt. 23:25). Bēdas, bēdas, tev, mana dvēsele, kas par sava prāta domu šķīstīšanu nerūpējies, un tikai ar lūpām, bet nevis ar sirdi sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Kristus, Kas esi devies labprātīgās ciešanās un nāvē, Tu pasludināji un iztēloji Saviem mācekļiem Savu otro atnākšanu, Pastaro tiesu un pasaule galu. Paturot šīs lietas prātā, izbīsties, mana dvēsele, esi modra, un nožēlo savus grēkus, un sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Geķīgajām, nevis gudrajām jaunavām tu esi līdzinājusies, mana dvēsele, un, atrasta bez labo darbu eļļas, tev tiks liegta Debesu valstība, ja vienīgi neatgriezīsies grēknožēlā un nesauksi stiprā balsī – apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Slava: Tu neesi līdzinājusies, mana dvēsele, uzticīgajam un krietnajam kalpam, kas bija vairojis viņam uzticēto Tā Kunga talantu, bet gan slinkajam kalpam, kas viņam uzticēto talantu ieraka zemē (Mt. 25:25), un kā nederīgu tevi iemetīs galējā tumsībā, ja vienīgi necentīsies savu atlikušo dzīves laiku pavadīt svētīgos darbos un grēknožēlā, vienmēr saucot: apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Tagad: Ak, Visšķīstā un Svētīgā Mūžamjaunava Marija! Lai neizdzirdu ģeķīgajām jaunavām veltītos vārdus: es jūs nepazīstu (Mt. 25:12), – tāpēc dāvā man ar lūpām un ar sirdi nemitīgi Tev saukt: apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

5. dziesma

Irmoss: Kristu, mans Glābēj, Tu, apgaismošana tiem, kas tumsā sēdēja, glābiņš tiem, kas bija krituši izmisumā, Tev es pienesu rīta lūgšanas, pasaules Ķēniņ, apgaismo mani ar Savu gaišumu, jo citu Dievu bez Tevis nezinu.

Kungs, pirms neesmu pavisam aizgājis bojā, glāb mani!

Kungs, Kas esi devies labprātīgās ciešanās un nāvē, Tu esi mums devis pirms laika zināt, kā Tu nāksi laiku beigās savā Godībā un visi svētie Eņģeļi līdz ar Tevi, kā Tu sēdīsies Savā Godības Tronī, kā tiks nošķirti cilvēki – taisnie par labo roku, bet grēcinieki – pa kreiso. Izdzirdot, mana dvēsele, šo Kunga vēstījumu par laiku beigām, izbīsties no Tā Kunga tiesas un nožēla sauc:

Kungs, pirms neesmu pavisam aizgājis bojā, glāb mani!

Es biju izsalcis, saka Tas Kungs tiem, kas pa labo roku, un jūs esat Mani paēdinājuši (Mt. 25:35). Bet tu, ak, mana dvēsele, vai esi paēdinājusi Kristu, paēdinādama mazākos brāļus? Nožēlo to un sauc:

Kungs, pirms neesmu pavisam aizgājis bojā, glāb mani!

Es biju izslāpis, saka Tas Kungs taisnajiem, aicinot tos Savā valstībā, un jūs esat Mani padzirdinājuši, Es biju svešinieks un jūs esat Mani uzņēmuši. Bet tu, mana grēcīgā dvēsele, ne vēsu ūdeni, ne pajumti un atpūtu ar Ābrahāmam līdzīgu uzcītību neesi piedāvājusi Tam Kungam, Kas izslāpuša nabaga un svešinieka veidā ir nācis pie mums. Esi satriekta, dvēsele, jūti līdzī un sauc uz To Kungu:

Kungs, pirms neesmu pavisam aizgājis bojā, glāb mani!

Es biju kails un jūs esat Mani apģērbuši, Es biju slims un jūs esat Mani apmeklējuši, Es biju cietumā un jūs esat nākuši pie Manis, saka Tas Kungs mūžīgās svētlaimes mantiniekiem. Bet tu, ak, mana dvēsele, nevienu no šiem labajiem darbiem neesi darījusi Kristus mazāko brāļu dēļ. Ko gan citu savas cietsirdības dēļ tev būs sagaidīt kā vien uguns elli, ja nekritīsi Cilvēkumijotājam Kungam pie kājām ar asarām un lūgšanu:

Kungs, pirms neesmu pavisam aizgājis bojā, glāb mani!

Kungs, Kas esi devies labprātīgās ciešanās un nāvē, Tu ienāci Betānijā Sīmaņa namā (Mt. 26:6), kas bija no spitālības izdziedināts, un vakariņoņi tur kopā ar Saviem svētajiem mācekļiem un ar Savu Visšķīsto Māti. Tur kāda sieva piegāja pie Viņa, tai bija akmens trauciņš ar dārgu svaidāmo eļļu, kuru tā izlēja Viņam uz galvu kopā ar pateicības un mīlestības asarām. Un tu, mana grēcīgā dvēsele, izlej grēknožēlas asaras un ar tām slaki Tā Kunga kājas, un sauc:

Kungs, pirms neesmu pavisam aizgājis bojā, glāb mani!

Kungs, Kas esi devies labprātīgās ciešanās un tuvu nākdams Jeruzalemei, Tu raudzījies uz to no tālienes un raudāji par tās cietsirdīgo aklumu un par tās gaidāmo izpostīšanu. Raudi arī tu, mana dvēsele, atceroties savus Jaunos darbus un baiso sodu par tiem, – raudi par to un sauc:

Kungs, pirms neesmu pavisam aizgājis bojā, glāb mani!

Ak, mana dvēsele, mana dvēsele, kas dzirdēji līdzjūtības un iežēlas pilnos, bet arī baidos Tā Kunga pēdējos vārdus Jeruzālemei un visai jūdu tautai: Jeruzāleme, Jeruzāleme, cik reižu Es gribēju sapulcināt ap Sevi tavus bērņus, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt. Redzi, jūsu nams tiks jums atstāts postā! (Mt. 23:37-38) Izbīsties, iztrūcinies, dzirdot šos vārdus, lai tevi neatstāj Tā Kunga žēlastība par tavu pretošanos, un sauc skaļā balsī: *Kungs, pirms neesmu pavisam aizgājis bojā, glāb mani!*

Slava: Visi tavi spēki, ak, dvēsele mana, lai nāk un paklanās Dievam Tēvam, Dievam Dēlam un Dievam Svētajam Garam, un lai sauc: Svētā Trijādība, Vienbūdamā un kopā Valdošā! *Pirms neesmu pavisam aizgājis bojā, glāb mani!*

Tagad: Tas, Kas iemiesojies no Tevis, Vissvētā Jaunava, Vienpiedzimušais Dieva Dēls nāk labprātīgi pieņemt ciešanas un Krusta nāvi, – lai glābj mani, kas saucu: *Kungs, pirms neesmu pavisam aizgājis bojā, glāb mani!*

6. dziesma

Irmos: *Es izliešu savu lūgšanu Tā Kunga priekšā un izteikšu Viņam savas bēdas, jo ar Jaunumu ir pildījies mana dvēsele, un mana dzīve ir pietuvojusies ellei, tāpēc lūdzu kā Jona: no nīcīgā, Kungs, mani uzcel.*

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Šī nakts, kurā mūsu Kristus tiek nodots no Sava Jaunprātīgā mācekļa rokas un tiek mocīts, sist, apsmiets, tiesāts un notiesāts, ir no mūžiem sludināta, – liela un baisa nakts, kam gāja cauri Tas Kungs, tāpēc ne lai snaudā to pavadām, bet nomodā un ar lielu skaidrību pazemībā un asarās saucot:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Mana dvēsele, mana dvēsele! Pieklaujies Svētā Vakariņa telpai – augšistabai (Ap.d. 1:13) un skaties, kā iemiesotais Vārds, Dievcilvēks, pirms Svētā Vakariņa metas ceļos un mazgā kājas Saviem mācekļiem, lai satriektu tavu lepnību un iemācītu tev pazemību. Bet tu neesi guvusi mācību no tā, nedz sekojusi sava Kunga piemēram, tāpēc nožēlo to un sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Mana dvēsele, mana dvēsele! Pēterim, kurš viscaur bija tīrs, bija lemts zaudēt daļu pie Kristus, ja Tas Kungs nemazgātu viņa kājas. Kā gan tu varēsi iemantot Debesu Valstību, ja Svētā Gara žēlastība nešķīstīs tavu sirdi, tavas noziedzīgās domas, kas nav nomazgātas ar grēknožēlas asarām, un ja nesauksi Tam, Kam ir vara darīt šķīstu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Svētie apustuļi Pēteri, Jāni, Jēkab, Andrej, un visi svētie slavējamie vienpadsmit apustuļi! Skūpstu jūsu kājas, ko ir mazgājušas Tā Kunga šķīstās rokas, skūpstu jūsu rokas, kas no paša Kunga Svētajā Vakarēdienā ir pieņēmušas Viņa Miesu maizes veidā un pašas Viņa Asinis vīna veidā. Lūdzu jūs, pamāciet arī mani pieņemt šo brīnumaino Ēdienu un Dzērienu bijībā un ar mīlestību, un ar nožēlas pilnu lūgšanu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Ak, svētās un svētīlaimīgās jūsu ausis, kas dzirdēja To Kungu, Kas jums vēstīja: Ņemiet, ēdiet, šī ir Mana miesa, kas par jums tiek dota grēku atļaišanai; ņemiet, dzeriet visi no tās, tās ir Manas jaunās derības asinis, kas par daudziem tiek izlietas grēku piedošanai! (Mt. 26: 26-28). Lūdzu jūs, ar jūsu lūgšanām, svētie apustuļi, lai varu pievienoties tam lielam daudzumam cilvēku, kas glābjoši un dzīvudaroši pieņem Kristus Miesu un Asinis, lai tieku pieskaitīts viņiem arī es, kas saucu uz To Kungu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Tas Kungs, Kas tagad dodas labprātīgi savās ciešanās, ir parādījis jums, svētie apustuļi, un visiem Savējiem, kas mīt pasaulē, lielu mīlestību, un, nomazgādams jums kājas, neizsakāmi lielāku mīlestību un Savu žēlastību ir atklājis, dāvādams par ēdienu Savu Miesu un Asinis. Ak, kaut arī tu, mana dvēsele, varētu apjēgt šīs Kristus mīlestības augstumu, dziļumu, platumu un bezgalību, un ar paļaušanos un uzdrošināšanos sauktu Dievam:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Pēc Svētā Vakariņa Tas Kungs sacīja Sīmanim Pēterim: Sīmani, Sīmani, redzi, sātanam ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus. Bet Es esmu lūdzis par tevi (Lk. 22:32). Mana dvēsele! Ja jau Pēterim draudēja šādas briesmas, cik daudz gan tev? Lūdzies, lai tava ticība nemitētos nekad, it īpaši kad dvēsele šķirsies no miesas, lūdz Kristu Dievu un sauc: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!*

Slava: «Es noeimu pie Sava Tēva», saka Tas Kungs, mierinot Savus mācekļus pirms aiziešanas no augšistabas, kur Svēto Vakarēdienu iestādīja, uz Ģetzemani un vēlāk uz Golgātu. «Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš jums sūtīs citu Aizstāvi, Svēto Garu, Patiesības Garu». Pievienojies arī tu, mana dvēsele, ar savu lūgšanu Dieva Dēla aizbildnieciskajai lūgšanai un sauc Viņam un Viņa Tēvam, un Svētajam Garam: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!*

Tagad: Manu sasirgušo dvēseli izdziedini, Svētā, Kas esi dzemdējusi To, Kas uzņēmie mūsu vainas, un māci man ikvienā laikā un brīdī, it īpaši manā nāves stundā no sirds saukt: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!*

7. dziesma

Irmos: *Esam grēkojuši, netaisnības darījuši, noziedzīgi uzvedušies Tavā priekšā; neesam ievērojuši, nedz darījuši, kā Tu mums esi pavēlējis, taču nenodod mūs līdz galam, tēvu Dievs!*

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Tas Kungs pēc Svētā Vakariņa devās uz Ģetzemani, sakot Saviem mācekļiem: Es esmu īstais vīna koks, un Mans Tēvs ir dārza kopējs, un ikvienu zaru pie Manis, kas nenes augļus, Viņš noņem (Jņ. 15:1). Tu, ak, dvēsele mana, ne jaunībā, ne brieduma gados, ne arī vecumā neesi nesusi Debesu Tēvam tīkamus augļus. Izbīsties, lai tu netiec noņemta no dzīvudarošā Kristus vīna koka, un sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Savā ceļā no Svētā Vakariņa uz Ģetzemani Kristus vēstīja: Ja kas nepaliek Manī, tas kā neauglīgs zars izmetams ārā un sakalst; tos savāc un iemet ugunī, un tie sadeg (Jņ. 15:6). Tu, ak, dvēsele mana, kaut arī esi savienojusies ar Kristu svētajā kristībā, neesi palikusi ar Viņu vienībā un noziedzīgi esi pārkāpusi savus solījumus. Ko gan tev sagaidīt, kā ne izmešanu ārā no Debesu mājokļiem, ja, vienīgi nožēlodama un raudādama par savu uzticības laušanu, neiemantosi apžēlošanu Tā Kunga acīs, ar asarām tā saucot:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Svētais Gars, Ko Tas Kungs no Tēva solīja sūtīt Saviem iemīļotajiem mācekļiem, vienmēr paliks Mierinātājs un miera Devējs, bet neticīgiem atklāsies kā atmaskotājs. Un, atnācis, Viņš, kā sacījis Tas Kungs, Kas devās ciest Ģetzemanē, liks pasaulei izprast grēku, taisnību un tiesu (Jņ. 16:8). Mana grēcīgā dvēsele, kas neesi cienīga saņemt mierinājumu no paša Mierinātāja Gara, pieņem ar pazemību Viņa atmaskojošo pamācību par sevi un nepārtrauc saukt:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Nāc, mana dvēsele, un redzi, kā Kungs Kristus, pietuvojies Ģetzemanei, noliec savus ceļus, paceļ Savas acis uz debesīm un lūdzas Savam Tēvam par Sevi pašu: Tēvs! Mana ciešanu stunda par pasaules atpestīšanu ir nākusi! (Jņ. 17:1) Viņš lūdzas par apustuļiem, sacīdams: Svētais Tēvs, uzturi tos Savā Vārdā, ko Tu Man esi devis, lai viņi ir viens, itin kā Mēs (17:11). Viņš lūdzas par visiem ticīgajiem, sacīdams: Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs (17:20). Arī tu, mana dvēsele, kļūsti par līdzdalībnieci šīs lielās Kristus augstā priestera lūgšanas spēkam un augļiem, tici Viņam, apliecini Viņu, nožēlo savus pārkāpumus un sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

«Mana dvēsele ir noskumusi līdz nāvei» (Mt. 26:38), sacīja Tas Kungs Ģetzemanes dārzā. Par ko skumst un nopūšas Vissvētīgais, Vispilnīgais, Visprieicīgais? Skumst par to, ka mēs, nepateicīgā radība, esam visus Dieva baušļus pārkāpuši, tā apvainojot Viņa taisnīgumu, un nenožēlojam, neizjūtam Dieva dusmas un nesaucam:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Dieva Dēls, pats Dievcilvēks, Ģetzemanes dārzā skumst, krīt uz Sava vaiga pie zemes, un, nāves baiļu pārņemts, pielūdza Dievu jo karsti, bet Viņa sviedri kā asins lāses pilēja uz zemi (Lk. 22:44). Bet mēs, mana dvēsele, esam kļuvuši nejūtīgi, snaužam kā mācekļi un nesaucam:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

«Ko jūs guļat?», teica Kristus Pēterim un diviem Cebedeja dēliem, «Celieties un lūdziet Dievu, ka nekriat kārdināšanā!» (Lk. 22:46). Celies, sapurinies arī tu, mana dvēsele, lūdzies un sauc:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Kad Kristus, mūsu Aizbildnis Dieva priekšā, Ģetzemanes dārzā skuma līdz nāvei, lūgdamies ar asins sviedriem, un nodeva Sevi visu Debesu Tēva gribai, saucot – Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo ciešanu biķeri no Manis, tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek! (Lk. 22:42) – tad eņģelis no debesīm Viņam parādījās un Viņu, Visvareno, stiprināja. Tā eņģelis tiks sūtīts pie ikkatras dvēseles, kas sevi nodod Dieva gribai, kas nožēlo grēkus un no sirds sauc: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!*

Slava: Tajā stundā, kad Tas Kungs runāja ar Saviem mācekļiem ceļā uz Ģetzemanes dārzu, kad Viņš lūdzās pirms ieiešanas dārzā un pēc tam dārzā, šajā nelaimīgajā stundā no augstpriestera Kajafas nāca Jūda, nelaimīgākais no visiem uz zemes dzimušiem, apspriedies, kā vislabāk gūstīt To Kungu, un satrakojušos pūlī nākot ar augstajiem priesteriem un Tempļa virsniekiem un vecajiem, un pēc gūstīšanas vedot Viņu pa Svētās pilsētās klusām nomalēm, lai viņus neredzētu Jeruzālemes ļaudis. Eņģeļi un Ercenģeļi šausminājās un drebēja, redzot šo ļauno dievslepkauniecko gājienu. Bet mēs, ak, mana dvēsele, lai nepārstājam sirdssatriektībā saukt: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!*

*Tagad: Ak, skatiet un izprotiet šo baisās sapulcēšanās pret Jēzu, ko Jūda vadīja, noslēpumu, kuru slēpa no jums un no visas tautas; izprotiet to, jūs, svētās sievas: Marija Magdalēna, Salome un citas, un Visšķīstā Jaunava, mūsu Kunga Māte, un sauciet ar mani kopā: **apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!***

8. dziesma

*Irmoss: **Debesis lai iztrūcinās bailēs, un lai satricinās zemes pamati: Tas, Kas Debesīs dzīvo, kļūst par mironi un kaps kā svešinieku To uzņem. Tā Kunga ciešanas pieminiet, Viņa guldīšanu kapā teiciet un godiniet Viņu mūžu mūžos!***

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Sendienās Tas Kungs jautāja pravietim Jeremijam: Ko tu redzi, Jeremija? (Jer. 1:11) Jautāšu arī es tev, mana grēcīgā dvēsele, – Ko tu redzi, skatot Tā Kunga vaigu un šajā naktī Viņam sekojot? Redzu manu Kungu Jēzu Kristu, Kas tiek sagūstīts un sasiets Ģetzemanes dārzā, un Kuru ved projām nekaunīgie Kajafas kalpi pa Kedronas ieleju; redzu Viņu savu mācekļu nodotu, un visu vienu atstātu, par ko šausminos un saucu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Redzu savu Kungu, Vienpiedzimušo Dieva Dēlu Jēzu Kristu, ko aizveda papriekš pie Annas, jo tas bija sievastēvs Kajafam, tā gada augstajam priesterim (Jņ. 18:13), un pratināja par Viņa mācību, un sita Viņam vaigā. Redzu to visu un šausminos, saprotot, ka pie vainas šādam pazemojumam ir mūsu grēki, un saucu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Redzu manu Kungu sasietu, asiņojušu, un no Annas pie augstā priestera Kajafas sūtītu (24); dzirdu šeit daudzas nepatiess un viltus liecības pret Viņu; redzu Viņu kā nerunīgu jēru, kas neatver Savas lūpas, lai Sevi aizstāvētu; redzu šo visu un, nožēlojot savu nepacietību un mazdūšību, saucu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Redzu, kā manu Kungu, Vissvēto Jēzu Kristu, augstais priesteris Kajafa un neprātīgā jūdu sapulce apvaino un pasludina par Dieva zaimotāju un likuma pārkāpēju; kā Viņš tiek notiesāts uz nāvi, kā, pacietis daudzus sitienus un nīrgāšanos, Viņš tiek iemests cietumā līdz rītam; redzu šo visu un šausminos, atceroties kā par maniem grēkiem cieš Tas Kungs, un saucu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Redzu, kā otrā rītā Tas Kungs, sasiets un šaustīts, tiek izvests no cietuma, kā tiek nostādīts Kajafas un priekšā, lai tiktu pēdīgi nopratināts visu augsto priesteru un ļaužu vecaju sapulces priekšā, un kā, apliecinādams, ka Viņš ir Mesija, visi pieņēma lēmumu Jēzu nonāvēt. Redzu šo visu un apzinos, ka manu grēku dēļ Tēvs ir nodevis Savu Dēlu nāvei, un ar asarām saucu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Redzu, kā sardze kopā ar augstajiem priesteriem, rakstu mācītājiem un ļaužu vecajiem Kajafas pils pagalmā nodeva To Kungu izmocītu zemes pārvaldnieka Poncija Pilāta rokās, lai tas nodod Viņu Krusta nāvei; kā šis Romas pārvaldnieks, kaut arī daudzas apsūdzības dzirdēdams par Kungu, nekādas vainas neatrada pie Debesu Notiesātā, un kā jūdi nemainīgi prasīja Tā Kunga nāvi pie Krusta. Redzu šo visu un brīnos par šo ļaunumu un cilvēku sirds apcietinātību, un ar asarām saucu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Redzu, kā manu Kungu Jēzu Kristu, kaut arī visu acu priekšā nevainīgs bija, pa Jeruzālemes ielām ved no viena tiesneša pie otra: no Pilāta pie Hēroda, Galilejas pārvaldnieka; kā Viņš šī Jāņa Priekšteča slepkavas pagalmā tiek pazemots, apsmiets un par neprātīgu uzskatīts; kā apsmiekla drēbēs atpakaļ pie Pilāta tiek atvests. Redzu šo visu un kaunos manu darbu dēļ, kuru dēļ tādu pazemojumu piedzīvo godības Ķēniņš, un nepārstāju saukt: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!*

Slava: Redzu, kā mazdūšīgais Pilāts, vēloties apvaldīt Tā Kunga ienaidnieku zvērīgo ienaidu, nodeva Viņu necilvēcīgiem kareivjiem dažādām mocībām; redzu, kā viņi atkailināja Viņa Visšķīsto miesu, kā Viņu piesēja pie kauna staba, kā ar ērkšķu pletnēm tie sita Viņam pa galvu un sāniem, kā, atsējuši no kauna staba, tie nopina ērkšķu vainagu un lika to Viņam galvā, kā deva Viņam niedri labajā rokā, locīja ceļus Viņa priekšā, Viņu apsmiedami, kā tie spļāva Viņam virsū, ņēma niedri, sita Viņam pa galvu, kā tie aizvēra Viņam acis, lai Viņš pravietotu, kas sitis. Redzu to visu un šausminos, ka mana grēcīguma dēļ tā cieš Tas Kungs, tāpēc krītu ceļos un tūkstoškārtīgi saucu: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani, Dievs Tēvs, apžēlojies par mani, Svētais Dievs, apžēlojies par mani!*

Tagad: Ak, Vissvētā un Svētītākā visas radības vidū Jaunava Marija! Kaut arī nodots ienaidnieku rokās Vismīļais Jēzus, Tavs lolotais Dēls, kaut arī apsmiets, nomocīts un kā ļaundaris notiesāts apsolītais pasaules Pestītājs, bet paliek Dieva Dēls, debesu un zemes Kungs. Piemini mani Viņa valstībā, kur Tu valdi kopā ar Viņu, piemini mani un glāb manu dvēseli, kas sauc Viņam: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!*

9. dziesma

Irmos: *Neraudi par Mani, Māt, redzot guldītu kapā Dēlu, Kuru bez sēklas savā klēpī esi ieņēmusi: Es celšos augšām un pagodināšos, un kā Dievs celšu augšā un pagodināšu visus, kas ar mīlestību un ticību Tevi godina.*

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Tas Kungs otrreiz jautāja pravietim Jeremijam: Ko tu redzi, Jeremija? (Jer. 1:13). Jautāšu arī es tev, mana daudzgrēcīgā dvēsele, – Ko tu redzi? Ko redzi šodien, Tā Kunga Ciešanu nedēļas sestajā dienā? Redzu Kungu Jēzu Kristu, Kas klusējot panes un pacieš Pilāta nolasīto spriedumu tikt sistam Krustā; redzu Viņu ejot uz Golgātu un to, kā izvārdzis Viņš ir zem krusta smaguma, kas Viņam jānes; es eju Viņam pa pēdām, paklanos Viņam un lūdzos, lai arī manus pārkāpumus Viņš uzņem uz Sava visšķīstījošā Krusta, un saucu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Redzu visšķīsto, vissvēto Kristus miesu, Kurš neizteicami piedzimis no Visšķīstās, Vissvētās Jaunavas Marijas, par pasaules pestīšanu uz Krusta paceltu, noasiņojušu, ievainotu, ar brūcēm noklātu no galvas līdz kājām. Redzu un trīsās izsūdzu krustāsistajam Dievcilvēkam visus manus jaunības neziņā darītus grēkus, un saucu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Redzu Kristus gaišās acis, kuras uz visiem laipni un aicinoši raugās; uz kurām raugoties, noskumušie saņem iepriecinājumu, grūtsirdīgie možumu, bet grēcinieki atgriežas pie grēknožēlas; redzu šīs prieku dāvājošās Kristus acis, kas aptumšojušās par maniem ļauniem un nešķīstiem skatieniem, kas ar asinīm pildījušās. Un es nožēloju savus daudzos pārkāpumus, ko ar šo jaukāko no visiem miesas jutekļiem esmu darījis, un saucu Dievam nepārstādams:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Redzu Kristus lūpas, no kurām nepārstāj iztecēt nebeidzams Debesu saldmes avots, jo tās izsaka svētīgākos dzīvības, gaismas un gudrības vārdus; redzu šīs Kristus lūpas, kuras manu lūpu tukšvārdības, jaunvārdības un nelietīguma dēļ tiek dzirdītas ar etiķi un žulti, tāpēc nožēloju visus manas valodas un mēles grēkus, un saucu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Redzu visšķīstās mana Kunga Jēzus Kristus ausis, kuras ar lielu labvēlību uzklausa mūsu lūgšanas un kuras par manu ausu grēkiem, manu klausīšanos, kā es klausos aprunāšanu un apmelojumus par savu tuvāko, savas vadības nosodīšanu un baumas, par novēršanos no Dieva vārda klausīšanās, par šiem un daudziem citiem maniem grēkiem saņem nīrgāšanos, apsmieklus, lamas, zākāšanu un jaunākos apvainojumus. Es kītu mana Krustāsistā Kunga un Glābēja priekšā un saucu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Redzu rokas, visšķīstās rokas, no kuru pieskāriena nāve tiek satriekta, kā dziedinošas zāles pret ikvienu kaiti un slimību; rokas, ar kurām maizes tiek pavairotas neskaitāmā daudzumā, lai paēdinātu tūkstošus. Skatu mana Kunga rokas, kuras par noziegumiem, kas ar manām rokām paveikti, tiek caurdurtas ar asām dzelzs naglām, un no kurām iztek asiņu straumes. Redzu tās un no žēluma esmu izmisis un, satriektībā par manis izdarīto visā manas dzīves laikā, saucu:

Apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!

Redzu kājas, kas staigājušas pa ūdens virsu kā pa cietu zemi, kuras grēciniece slacīja ar savām asarām un saņēma savu grēku atlaišanu, kurām ja kāds atradīsies būt par kāju pameslu, augstāk par pasauli tāds tiks nolikts. Redzu šīs mana Kunga Jēzus Kristus visšķīstās kājas, kuras par manu Dievam netīkamo dažādu netaisnības un nešķīstības ceļu staigāšanu, tāpat kā Viņa rokas, kas piesistas krustā, izplūst asins straumēs. Redzu tās un šausmās izbīstos, atceroties manu staigāšanu neceļos, un nožēlā saucu: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!*

Slava: Redzu savu Kungu, kas vēlas glābt mani, uz Krusta piesistu kā tādu, kas cieš, kam slāpst, kas saņem zaimus, apsmieklus, lamas un spļāvienus, redzu sauli, kas ir apmākusies, zemi, kas ir iztrūcinājusies, klintis, kas sadrūp, dzirdu pēdējos Krustāsistā vārdus: «Tēvs, Tavās rokas es nododu Savu garu» (Lk. 23:46). Redzu Dzīvībasdevēju bez dzīvības un mirušu, un trīcu, izbīstos un, sīzdams sev pie krūtīm, ar visu savu būtni saucu: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!*

Tagad: Redzu Vissvēto, Visšķīsto Jaunavu Mariju pie Kunga un Sava Dēla Krusta stāvošu, ar mātes sāpju, žēluma un skumju ieroci satriektu. Redzu, kā viens no kareivjiem caurdur mana Kunga sānus un kā no tiem iztek asins un ūdens. Redzu Nikodēmu un Jāzepu, kas ar bijīgām rokām noņem no krusta Viņa Visšķīsto miesu, kā to ietin tīrā līķautā un jaunā kapā Viņu gulda. Es paklanos Viņam, skūpstu bijībā Viņa dzīvudarošās brūces, un kītu uz sava vaiga pie zemes, un ar lūpām un no visas savas sirds saucu: *apžēlojies par mani, ak, Dievs, apžēlojies par mani!*

Lūgšana

Ak, Vissvētā Jaunava, manis dēļ krustāsistā Kunga Māte! Ak, mans svētais Sargeņģeli! Ak, svētais Tā Kunga Priekštecī Jāni un svētā Marija Magdalēna! Svētie apustuļi Pēteri un Pāvīl, Jānu un citi apustuļi! Svētie Kristus svētītāji Dimitrij, Mitrofān un Tihon! Sirdsskaidrie Kijevas Pečoru tēvi Antonij un Teodosij, Radoņežas Sergij un Nikon! Svētā liellocekle Barbara un citi mocekļi un svētās mocekles! Parādiēt man, grēciniekam, savu lielo, vienoto, vareno Debesu žēlastību, un visos iespējamajos veidos palīdziēt, lai tiek uzklusīta šī mana nožēlas lūgšana, lai tā tiek pieņemta un sadzirdēta Vissvētās Trijādības, Tēva un Dēla un Svētā Gara, Troņa priekšā un lai manā dvēselē iemājo Viņa mierinājums un Dieva miers, nebeidzama līksmība un saldme Svētajā Garā, Kuram kopā ar Tēvu un Dēlu lai vienmēr ir slava, gods un pateicība mūžīgi mūžos. Āmen.